

би так вартівник, то булоб веселійше, все таки хлоп. Але де? Вони коршми вартують, такі то в нас вартівники. Треба йти на сусіди, до стельмахів, (ми з ними добре жили). Іду. Прийшла нічо не кажу, а вони нічо не питають. Постелили мені на лаві тай: „Спіть! Самому в хаті не привітно”. Заснула я. Не минуло і „вірую”, а дитина знов у крик. Але я гадаю собі: „Чекай, в чужій хаті я тебе не бою ся. Ти до мене ту ніякого права не маєш”. Тільки стельмашка встала, встругала соли, розколотила, вилила до миски, тай: пий!” Але дитина, як дитина. Покушала, що солене, тай лишила. На рано я до миски, а тим як би корова язиком вилизала, так вихлепав.

— Хто?

— Таж не я, тільки він небіщик. І з хати з дитини десь тото забрав, бо вже від тої хвилі не хорує, і не зриває ся нічо. Росте вам такий як баран. На рано, думаю я собі, добре одну ніч, якось я перепхала, але що з другою буде? Таж я там сама за ніякі гроші не верну. Таж мені може також жите миле. Що?... А потім думаю собі так: Коли ти мене на таке в хаті лишила, то чекай, що я тобі зроблю. Кинула ся я в село, попродала, що гідне було, звязала гроші в хустину, тай: „бувайте здорові, пороги дубові. Не виходила я вас, тай не видоптала вас, тільки сили свої на вас лишила, тільки молодість свою між вами згубила, тай вже її не знайду — бо!....” Махнула рукою, як би хотіла показати, що йде. Я думав, що справді піде, а вона тільки до вікна підбігла, подивила ся, тай назад на своє місце вертає.